

”

Det handler ikke om at være afghaner eller dansker, men om at rokke ved, hvad der er muligt som kvinde.

”Jeg har altid kunnet se lyset, når det var meget mørkt”

Nadia Nadim flygtede som 12-årig fra Afghanistan med sin mor og fire søstre. I dag spiller hun på landsholdet i fodbold, er angriber for Manchester City og snart færdiguddannet læge. Hun mener, at sporten kan ændre folks syn på, hvad piger og kvinder kan.

Af Nora Rahbek Kanafani |
Foto Martin Bubandt

Mange unge piger ser dig som et forbillede. Hvem er dine egne forbilleder?

Min mor og mine mostre er nogle stærke kvinder, som jeg ser op til. De fandt sig ikke i noget, men tog kampen. Det har haft en kæmpe indflydelse på mig. I Afghanistan underviste min mor mig, mine søskende og andre børn, fordi man ikke måtte gå i skole under Taleban. Hun vidste godt, hvor vigtig skolen er, og hun udsatte sig selv for fare ved at stå fast på det, hun troede på. Hun var selv den første, der fik en højere uddannelse i sin familie. Min morfar var meget traditionel og syntes ikke, at piger og skole hørte sammen, men min mor brød det mønster ved bag hans ryg som fem-seks-årig at begynde i skole. Min morfar var minearbejder og meget væk, og engang fik min mor min mormor til at tage hende med hen til skolen. Første gang syntes de, hun var for lille, men året efter fik hun lov til at begynde. Det er jo sindssygt fedt i sådan en ung alder at turde trodse sin far og den kultur og de traditioner, der omgiver en.

Tror du selv, du har været med til at rokke ved forestillingen om, hvad piger kan?

Ja, helt sikkert. Det handler ikke om at være afghaner eller dansker, men om at rokke ved, hvad der er muligt som kvinde. At det for eksempel er muligt at skabe sig en tilværelse som professionel fodboldspiller. For 10 år siden vidste folk jo ikke engang, at kvindelandsholdet fandtes. Jeg har også været med til at ændre ved, at man ikke kunne spille fodbold og studere samtidig. Så jeg føler, jeg er et forbillede på de her områder, ikke kun for børn med anden baggrund end dansk, men for kvinder fra alle samfundslag, kulturer og traditioner. Vi kæmper ofte med de samme problemer, selvom graden af dem kan variere fra land til land.

Tror du, fodbold kan spille en positiv rolle for kvinder og deres rettigheder?

Jeg synes generelt, sport kan spille en rolle. I et land som Afghanistan, hvor man ellers ikke mener, at kvinder hører hjemme i sport, begynder folk jo også stille og roligt at tage kampen op – nu er der et kvindelandshold. Der er sport jo et sindssygt fedt værktøj til at ændre mening.

I starten er folk negative, og det er hårdt, men bliver man ved, vipper det pludselig, og alle dem, der hatede på én, kommer over på ens side.

Hvor ser du forskellen på danske og afghanske kvinder?

Der er nok en forskel i mentalitet. Hvis man ser bort fra sådan nogen som min mor og andre, accepterer afghanske kvinder oftest deres tilværelse. Og det er ærgerligt, for så sker ændringerne aldrig, så er der jo ikke nogen, der tør stille sig op og gøre en forskel. I Danmark er der nok flere, der bryder de grænser, der bliver stillet op for dem. Om man så kalder dem feminister eller frontløbere, det ved jeg ikke. Det kan jo være, fordi konsekvenserne er større i Afghanistan, hvor man kan dø af det. Styrken ved de afghanske kvinder er deres udholdenhed. Den uretfærdighed, de går igennem, når man som kvinde ikke bliver betragtet som et helt menneske, den er jo absurd.

Hvordan er du selv blevet påvirket af din afghanske baggrund og din opvækst i Danmark?

Jeg har begge dele i mig. Det, jeg oplevede i Afghanistan, har nok skabt en form for taknemmelighed og styrke i mig. Jeg er altid i stand til at perspektivere tingene. I Danmark har jeg fået muligheden for at åbne alle de døre, jeg gerne ville. Jeg gik fra et sted, hvor man knap nok kunne være udenfor alene, til et sted, hvor man kunne gøre, hvad man havde lyst til. Det krævede bare, at man gjorde en indsats. Og det har haft en kæmpe betydning for mig og gjort mig til den, jeg er i dag. At jeg tør sige min mening, tør stå frem og stå fast ved de holdninger, jeg har – det har jeg lært i Danmark.

Hvad vil du helst have, at unge piger får med fra din historie?

At uanset hvor hård en tid, man går igennem, så er der håb. Man skal bare tro på det. Jeg ved godt, det lyder som en kliché og idyllisk, men det er sådan, jeg altid har haft det. Jeg har altid kunnet se lyset, når det var meget mørkt. Hårde tider betyder ikke, at man ikke kan få en god fremtid. ◊

Nadia Nadim

Fodboldspiller

Født 1988 i Afghanistan.
Kom til Danmark på flugt fra Taleban-styret.
Udgav i sommer selvbiografien "Nadia Nadim – Min historie".